

Generál Pelz: Jsme ve válce, jen vám to neřekli. Totalita už je

- CZ24 News | 27. ledna 2023

ČESKO: Strašení válkou? „Ne, ani pan Pavel, ani pan Babiš nás do této války nemohou zatáhnout. Tím, že se ČR účastní různých protiruských sankcí, posílá na Ukrajinu zbraně, provádí na našem území výcvik ukrajinských vojáků, a kdoví, co je ještě tajné, v té válce dávno jsme. Jenom to vláda jaksi zapomněla občanům sdělit,“ uvádí pro ParlamentníListy ředitel Vojenské zpravodajské služby z let 1997-2001 a někdejší velvyslanec v Afghánistánu, generál v záloze Petr Pelz.

V debatě kolem přímé volby prezidenta se objevily billboardy Andreje Babiše s heslem „Nezatáhnou Česko do války“. Odpovědi kandidátovi bylo, že prezident sám o sobě nemůže vyhlásit nikomu válku ani provést mobilizaci. Jak si vlastně představit v plné šíři ono „zatažení do války“? Třeba směrem k institutu vyhlášení války.

Na úvod svých odpovědí bych chtěl zdůraznit, že se k našim vnitrosociálním problémům běžně nevyjadřuji. Když jsem však byl osloven, učiním tentokrát výjimku. Patřím totiž k těm, kteří mezinárodní situaci, a nebezpečí hrozící celé naší planetě považují v několika ohledech za větší než v době kubánské krize před šedesáti lety a otázka „zatažení Česka do války“ je dnes kardinální.

Samozřejmě že mám na mysli situaci vyplývající z války na Ukrajině a náš postoj k ní. Právníci zabývající se mezinárodním právem mohou hodnotit únor 2022 jako okamžik, kdy Ruská federace ozbrojenou agresí porušila „suverenitu a územní celistvost“ Ukrajiny, neměli by ale zapomenout, že v únoru 2014 Spojené státy krvavým pučem porušili „suverenitu“ Ukrajiny jako první. Od té doby v zemi zuří občanská válka, kdy jedna strana je podporována Rusy a druhá strana podporovaná NATO vedená Američany. Pochybnosti o příčinách padly poté, když bývalá kancléřka Angela Merkelová a bývalý prezident Francois Hollande veřejně přiznali, že prezidentu Putinovi záměrně lhali, nikdy neměli v úmyslu plnit minské dohody - tedy přijmout mírové řešení -, a to proto, aby Ukrajina získala čas se pořádně připravit na válku. 16. června 2016 sdělil reportérům Reuters předseda Vojenského výboru NATO gen. Petr Pavel: „There is no imminent threat from Russia (*Rusko nepředstavuje bezprostřední nebezpečí*)“, a v rozhovoru dále vysvětlil: „(Ruská) ... agrese není na pořadu, a žádná zpravodajská informace to netvrdí.“

Třikrát se v klidu nadechněme... Roku 2015 *soudružka z NDR* Merkelová a Hollande lžou Putinovi, aby dali Ukrajině čas se vyzbrojit, i když hlavní voják NATO a dnešní prezidentský kandidát Pavel nemá k dispozici zpravodajskou informaci o připravované agresi Ruska ještě o rok později!

Odpověď na otázku, kdo tedy válku připravoval, ponechávám na fantazii čtenáře.

Ne, ani pan Pavel, ani pan Babiš nás do této války nemohou zatáhnout. Tím, že se ČR účastní různých protiruských sankcí, posílá na Ukrajinu zbraně, provádí na našem území výcvik ukrajinských vojáků, a kdoví, co je ještě tajné, v té válce dávno jsme. Jenom to vláda jaksi zapomněla občanům sdělit.

NATO se výrazně zdráhá na Ukrajinu poslat bojové jednotky, sám Joe Biden říká, že je to nepřijatelné. Máme jistotu, že buď nedopatřením, nebo zásahem Ruska proti zemi NATO, případně akcí třeba i jedné země NATO v rámci bojů na Ukrajině, k tomu nemůže dojít?

Ale neoficiálně k tomu již přece dochází. Na Ukrajině má být hned několik tisíc Poláků, bojují tam Američané, Britové, Francouzi a další. Americké a britské zpravodajské služby nejen že dodávají Ukrajincům zpravodajské informace – i v rámci bojových operací, ale provádějí na území Ruska diverzní akce. Rusové, teď myslím jak obyvatelstvo, tak vládu a velení ozbrojených sil, již chápou tento konflikt jako existenciální boj, něco jako Velkou vlasteneckou válku 2. Jakmile usoudí, že nechat něco bez povšimnutí představuje větší riziko než zasáhnout, zaútočí. To se týká i výcviku Ukrajinců na území státu NATO.

Americké elity, které siláckými a lehkovážnými výroky vehnaly celý Západ do pastí, začínají zjišťovat, že pro ně se začíná jednat o existenciální boj též. Proto mám strach a tvrdím, že situace může být i horší než před šedesáti roky.

Navíc médii jsme informováni nejen jednostranně a tendenčně, ale i zcela nekompetentně. Uvedu příklad. Před nedávnem přinesla média informaci o tom, že gen. Sergej Surovikin byl odvolán z funkce velitele operací na Ukrajině a byl nahrazen gen. Valerijem Gerasimovem, náčelníkem generálního štábu. Včetně úvah, který z nich je „lepší“. Je to nesmysl. Každý kluk, který byl na vojně, ví, že náčelník štábu (jakékoliv jednotky) není velitel – jako v civilu šéf kanceláře ředitele není ředitel. V mírové době náčelník generálního štábu formálně není velitelem vojsk. Je jím jmenován za válečného stavu. To, co Rusové teď provedli, znamená, že gen. Sergej Surovikin zůstává, ale – aby se vyčistily velitelské pravomoci – Gerasimov převzal velení i formálně. Nejde o slovíčkaření, je to částečný přechod na válečný stav a může to znamenat příchod předpokládané ruské ofenzivy nebo signál Pentagonu: „Myslíme to vážně.“ Nebo obojí.

Jak vnímáte současný rozpor mezi Polskem na jedné straně a Německem a USA na druhé straně, pokud jde o dodávky moderních tanků Ukrajině? A kam až debata o dodávce těch či oněch zbrojních systémů dosáhne?

Válkou na Ukrajině nejvíce kromě Ukrajiny samé v Evropě trpí Německo a „další spolková země“, Česká republika, protože naše ekonomiky jsou nejvíce postaveny na průmyslové výrobě a ta zase na relativně levných surovinách z Ruska. Fakt, že do chomoutu, který je spíše katovou smyčkou, jsme horlivě vlezli sami, nám nepomáhá. Existuje názor, že hospodářský a ekonomický boj, který započaly USA proti Rusku, je ve skutečnosti namířen proti Německu. Jedním z argumentů této teorie je to, že kdyby USA vedly válku proti Rusku, snažily by se přece evropské spojence co nejvíce posílit, a ne co nejvíce oslabit. Ať je to, jak chce, jisté je, že představa vzorně spolupracujícího eurasijského trojzubce Čína – Rusko – Německo představuje pro anglosaský svět tradiční noční můru.

Polské pocity vůči Rusku jsou hnány vlnou hysterických emocí, současně se jej bojí a nenávidí jej. Kromě toho Poláci vidí svoji roli ve střední Evropě prizmatem nacionalismu, krátce řečeno, svůj potenciál značně přeceňují. Před nedávnem dokonce přišli s nečekaným požadavkem na nové válečné reparace ze strany Německa. V této době, kdy Evropa usiluje o co největší jednotu! Polsko bojuje proti Rusku, verbálně útočí na Německo a pošilhává po ukrajinských územích. To je krajíc! Německý průmysl, jestli chce přežít, se potřebuje s Ruskem nakonec domluvit. Do tohoto kontextu si musíme zasadit naprosto bezvýznamné tahanice o několik relativně starých tanků.

Po sametové revoluci jste působil ve Vojenské zpravodajské službě, v letech 1997-2001 jste ji řídil. Jak vnímáte argumentaci generála Pavla, že v rámci kurzu Zpravodajského institutu GŠ ČSLA se připravoval na diplomatickou dráhu? Postgraduální studium začal gen. Pavel v roce 1989.

Zpravodajská správa GŠ ČSLA nebyla součástí Státní bezpečnosti, a tak se na ni a na její příslušníky nevztahovaly porevoluční sankce. Někdo to považuje za chybu, mým názorem však vždy bylo, že kdyby to „strana a vláda“ byly chtěly, stalo se tak. Zrovna tak, jak vojenská kontrarozvědka byla

přeřazena do struktury StB, a byla III. správou StB. Kromě toho, proč přesně by soudruh vojenský zpravodajec byl větší soudruh než soudruh dělostřelec nebo dejme tomu soudruh, který ty granáty vyráběl? To bychom museli postavit mimo zákon celou předlistopadovou armádu i s částí pracujících.

Forma zpravodajského institutu, o kterém mluvíte, se zachovala až do mé doby a já jsem byl na jeho existenci a na to, jak frekventanty připravoval, docela hrdý. Obecně řečeno, nemyslím, že by se někdo jen za absolvování tohoto institutu i v době před listopadem 1989 měl stydět.

Jiná věc je, jestli veřejnost chce třicátým čtvrtým rokem po převratu takového člověka za prezidenta státu. Petr Pavel má pravdu, že se v institutu připravoval na diplomatickou dráhu. Perryho Masona by ale určitě nepotěšil, neboť Pavlovo tvrzení není celá pravda a nic než pravda, nebo jak se to říká. Učil se tam i jiné věci.

I minulost Andreje Babiše se řeší. Opět, jednou provždy: Jak vnímat jeho soudní tahanice na Slovensku ohledně jeho evidence stran StB? A jak průkazné jsou dílčí zápisy v dokumentech StB, třebaže „vázací akt“ chybí?

Babišův případ jsem speciálně nesledoval. Vím však, že spolupráce mu prokázána nebyla. S posuzováním osobních svazků k prověrkám mám profesionální zkušenosti. Mohu udělat jeden závěr: na každý případ je třeba pohlížet individuálně a znát další souvislosti. Co nechápu, je, proč to někoho roku 2023 ještě vůbec zajímá. Za „novou“ dobu bylo jistě spácháno tolik zla, nepravostí, špíny, lží a podvodů, že mi nepříjde správné cíleně se zabývat pouze touto historickou kategorií špatnosti. Navíc, musíme si uvědomit, že KGB, když měla na někom zájem, nedovolila StB, aby ho vedla jako svého spolupracovníka. Když máte tedy dnes „čistý lustrák“, znamená to, že jste:

1. čistý nebo
2. váš svazek byl úspěšně skartován nebo
3. byl jste, jste i nadále spolupracovníkem KGB

Při pohledu na oba kandidáty je třeba pográtulovat normalizační KSČ. Takovou superjednotnou kandidátku národní fronty jsme tu ještě neměli. Jeden bývalý člen KSČ, důstojník Zpravodajské správy ČSLA, kandiduje proti jinému bývalému členu KSČ, podezřelému ze spolupráce s I. správou StB. Humorista ve mně se baví, špion se táže, zda je to náhoda.

V kampani zaznívá, že hrozí „nová totalita“. Jak podobné řeči vnímáte?

Jako s tou válkou, myslím, že totalita nehrozí, že už je téměř tady. Lidé se bojí říkat své názory, ztrácejí kvůli politice letité kamarády, hádají se v rodinách, přicházejí kvůli názorům, které se nenosí, o zaměstnání? Pokud vím, tak ještě nesedí ve vězení, ale i tím již novodobí prokurátoři straší. Intenzivně sleduji společensko-politickou situaci ve Spojených státech a vidím, že to přichází odtud. Čtu, jak se učitel na prestižní střední škole ptá každé pondělí zcela vážně studentů, jakým zájmem je má oslovovat tento týden, aby neurazil jejich pohlaví. Ptá se tak v zoufalé snaze udržet si zaměstnání, protože vlivem vzedmuté financionalizace ekonomiky vystoupaly hypotéky tak, že každé škobrtnutí znamená chudobu. Dalším námětem strachu je umělý rasismus. U nás si zatím vystačíme s válkou na Ukrajině. Všichni musíme opakovat pitomosti denně předkládané vládou a médii, a lidé jsou do důležitějších funkcí vybírání na základě horlivosti, s jakou tyto pitomosti recitují.

Už zase jsme u Havlova zelináře.

Vždy jsem brojil proti komunismu, ale teprve před několika měsíci mně došlo, že komunismus nebyl projevem specifického zla, ale jen obrazem něčeho obecnějšího a hrozivějšího. Ty samé lidské typy, jako byli svazáci, dnes odsuzují ostatní, ty samé typy cenzurují, ty samé volají po exemplárních

trestech jako za normalizace, jako v padesátých letech, jako za okupace a patrně kdykoliv předtím.

Stalinský komunismus je mrtev. Ale ten virus zla a umolousané malosti, který na něm parazitoval, jen přeskakuje dál a dál na těla dalších hostitelů. Proti tomuhle věčnému a nezničitelnému ďáblu ukrytému v našich duších musíme bojovat denně, jinak zahyneme všichni i s naší modrou planetou.

[ZDROJ](#)